

NEBEZPEČÍ VE KŘOVÍ

„Poslechněte si tohle!“ Dominik vzrušeně zabubnoval prstem do knihy, kterou právě četl. „Během pár sekund vám naskočí taková husí kůže, že jste to ještě nezažili.“

Erik, Tina a Patti protočili panenky a tiše zaúpěli. Od chvíle, co Čtyřka před třemi dny opustila domov, je Dominik nervoval stále novými horory a děsivými zprávami.

„Určitě se chcete dozvědět, na co jsem právě přišel!“ Dominik nedočkavě pohlédl na ostatní.

„Co uděláš, když řekneme *ne*?“ zajímala se Tina.

Dominik se krátce zamyslel a pak řekl: „Povím vám to stejně. Jde totiž o objekty našeho zájmu.“

Zbytek party opět zasténal. „To musíš vždycky vykládat takové zamotané nesmysly?“ zabručel Erik.

„Nemusím, jenže si nemůžu pomoci,“ vysvětloval Dominik. „A to, co jsem vám chtěl vyprávět, se týká va-

ranů komodských. Starší zvířata už nejsou tak rychlá. Proto na svou oběť číhají. Čekají ve křoví, až se přiblíží něco jedlého. Pak po ní vyrazí a chňapnou. Dokážou přemocit i člověka. Hrozné, co?“

Patti si hněvivě odfrkla. „Děláš, jako by varani komodští byli nějaký krvelační zabijáci. To ale není pravda.“

„Ty už jsi o tom s nějakým mluvila, paní profesorko?“ popichoval ji Dominik.

„Jistěže ne. Ale varan komodský neloví proto, že by mu to dělalo radost, nýbrž proto, že má hlad!“ vysvětlovala Patti.

Dominik udělal odmítavé gesto. „Ničemu nerozumíš,“ tvrdil. „Varani komodští jsou každopádně předobrazem draků z pohádek a bájí. Což naprosto chápu. Takovému obrovskému ještěrovi bych nechtěl vběhnout před tlamu.“

Motor terénního vozidla, kterým jeli, vydával kuckavé a chrchlavé zvuky. Auto sebou silně trhlo, poskočilo a nakonec se úplně zastavilo.

Tina seděla vedle řidiče. „Co se děje, Joe?“

Joe měl za úkol děti po deset dní doprovázet a starat se o ně. Kamarádi přijeli na ostrov Komodo na pozvání jedněch velkých novin. Největší ještěři na celé zeměkouli, tajemní varani komodští, žili jen a pouze tady.

Protože Tina vyhrála soutěž mladých reportérů, měla nyní se svými přáteli napsat velký článek o zvířatech, jimž se často přezdívalo poslední draci na zemi.

Joe se se zarputilým výrazem pokoušel nastartovat auto. Motor ale pokaždé jenom zachrčel a nakonec nenaskočil vůbec. Joe se pátravě rozhlédl. Stáli na hrbo-
laté šterkové cestě. Po obou stranách rostly uschlé keře. Listy i větve byly potažené silnou vrstvou prachu.

„Děti, vystupte si na chvílku a protáhněte si nohy. Zase tu káru zprovozním,“ sliboval Joe. Neznělo to ale příliš přesvědčivě.

„Nemám ti pomoci? V autech se vyznám. Můj strýček vlastní autoservis a já za ním často chodím,“ nabídl se Erik.

Joe s díky odmítl. „Mám-li být upřímný, nesnáším, když se mi někdo dívá přes rameno. Jděte se trochu projít!“ vybídl děti.

Erik, Tina, Patti a Dominik se po sobě tázavě podívali. Neměli velkou chuť tady pobíhat. Bylo nepředstavitelně horko a vlhko. Krátké kalhoty a dlouhá trička

se jim lepily na tělo. Vedro je tížilo jako tunové závaží. Byli po celém dnu unavení a věděli, že se osvěží až večer, kdy na ostrově zavane svěží vánek.

„Tak dělejte,“ zahnal je netrpělivě Joe.

Čtyři kamarádi neochotně popošli o několik kroků a pak se zase vrátili.

„Copak se nemůžete na tři minuty něčím zabavit? Jste snad malé děti, které člověk musí vodit ve dne v noci za ručičku?“ zasténal Joe.

To si ti čtyři líbit nedali. Erik objevil mezeru mezi křovím a ukázal ji kamarádům. Prošli jí a dostali se na podlouhlou louku. Vlevo i vpravo rostly suché, sukovité stromy a husté křoviny. Na konci louky se páslo stádo ovcí.

„Proč se Joe najednou chová tak zvláštně?“ zeptala se Patti ostatních. Odpovědí jí bylo jen bezradné pokrčení rameny. „Vypadalo to, že se nás chce zbavit.“

Tina přikývla. I ona měla ten dojem.

Čtveřice se loudala přes louku a silnici nechala daleko za sebou. Byli tak ponořeni do hovoru, že si nevšimli šramocení v křoví. Kdosi je sledoval.

Patti zpozorněla. Zaslechla plačtivé kňučení. Kdo vydával ty zvuky? Muselo to být nějaké zvíře. Možná je zraněné. Pátravě se rozhlédla. Pod větvemi trnitého keře objevila bílého králíka. Poskakoval sem a tam a nemohl se dostat z místa. Vypadalo to, že je k něčemu přivázaný nebo chycený v oku. Pro Patti bylo bez debaty, že králíkovi musí pomoci. Pomalu šla blíž a mluvila na vylekané zvíře chlácholivým tónem.

Králík se zmítal, skákal do výšky a hlasitě pištěl. Snažil se utéct, ale nemohl.

„Nic ti neudělám,“ ujišťovala ho Patti jemně. Už se dostala skoro až k houští a opatrně po králíkovi natáhla ruku. V tom okamžiku zvíře zmizelo v křoví. Patti po něm rychle sáhla, ale přesto ho nechtyla. Jak se mohl králík tak rychle osvobodit?

Uschlé, tvrdé listy ostře a hlasitě zachrastily. Větvičky zapraskaly a keř vypadal, jako by ho meč rozsekl na dvě části.

Patti zaječela z plných plic. Zděšeně vyvrávorala zpátky, zakopla a upadla. Ležela na zádech jako brouk a hrabala rukama i nohama. Byla natolik v šoku, že nedokázala vstát. Nevěděla ani, kde je nahoře a kde dole.

Z křoví vyrazila obrovská lebka jakéhosi ještěra. Mohutné, silné pracky s dlouhými drápy rozdělily roštití a smáčkly ho. Zvířeti vyjel z tlamy rozeklaný jazyk a neúnavně hledal něco k snědku.

Varan komodský! Číhal v křoví a nyní se na Patti vrhl. Rychlými kroky se hnal za ní, zvedl hlavu, rozevřel tlamu a vycenil zuby. Patti se mu hleděla přímo do temného chřtánu. Pak omdlela.